

[Justitsministeren.]

at man afventede den forestående revision af færdsels- og motorlovene, og jeg har derfor bedt justitsministeriets færdselsudvalg om særindstillinger vedrørende disse spørgsmål.

Færdselsudvalgets udtalelser er grundlag for forslaget. Hovedvejsordningen, der nu har været i kraft i 15 år, har i det store og hele virket tilfredsstillende; men der er i de senere år blevet rejst krav om at ændre reglerne om indkørsel på hovedvej, navnlig således at det pålægges de fra sidevejen kommende trafikanter at standse fuldstændigt op inden indkørslen på hovedvej. Statistikken over færdselsuheld har vist, at et forholdsvis stort antal uheld på hovedveje skyldes uforsigtig indkørsel på disse, således at en ændring af de herom gældende regler må forekomme påkrævet.

Jeg har dog i overensstemmelse med færdselsudvalgets flertal ikke ment at burde foreslå en regel om fuldstændigt stop i alle tilfælde før indkørsel på hovedvej. Naturligvis ville en bestemmelse om absolut stop ved hovedvej fra et propagandamæssigt synspunkt være at foretrække, og det er vel også det, der har gjort, at så mange i første omgang har tilsluttet sig tanken om fuldt stop. Men når de har fået lejlighed til at sætte sig nærmere ind i problemet, har de fleste erkendt, at en sådan regel ikke bør gennemføres. I et moderne samfund kan lovreglerne ikke formuleres som slagord, og det er meget uheldigt at have lovbestemmelser, som ikke overholdes, og som man finder det urimeligt at overholde. Folk vil ikke kunne forstå, at de skal notes og have bøde for ikke at standse ved indkørsel på en hovedvej, hvorover der er fuldt overblik til begge sider, og hvor der i øjeblikket overhovedet ikke er færdsel. Dertil kommer, at en sådan regel ikke gælder i noget af de europæiske lande, hvormed Danmark har færdselsmæssigt samkvem af nogen betydning. Det overvejende flertal i folketinget var enig med mig i, at fuldt stop ikke burde gennemføres. På den anden side var jeg for mit vedkommende også enig med udvalget i, at det er vigtigt at understrege sidevejstrafikanternes forpligtelse og ansvar så stærkt som muligt. Derfor redigerede jeg ordlyden i forslagets § 1 om; men der er ikke herved sket nogen realitetsændring i forhold til det af mig først fremsatte forslag.

Forslaget går ud på, at den fra sidevejen kommende på utvetydig måde skal vise den eller de på hovedvejen kørende, at han vil lade dem passere først. Han skal derfor i god tid nedsætte hastigheden og om fornødent standse helt før kørslen ind på eller over hovedvejen. Der skal altid standses helt, hvor udsigten over hovedvejen ikke er fri, eller hvor særlig færdselstavle for stop er anbragt.

Ved den foreslåede ændring af motorloven ophæves principielt de nugældende bestemte grænser for motorkøretøjers hastighed. De erstattes af en almindelig bestemmelse om, at kørehastigheden i hvert tilfælde må afpasses efter de herskende forhold i første række og altid efter, hvad hensynet til andre kræver. Jeg lægger overordentlig stor vægt på følgende sætning i § 2 vedrørende motorlovens § 27, stk. 1:

„Kørehastigheden skal til enhver tid være afpasset efter, hvad hensynet til andres sikkerhed kræver“.

Sagen er jo den, at hvis den regel blev overholdt, ville kritikken mod vor ringe færdselskultur næsten forstumme, og ulykkernes tal ville gå meget væsentligt ned.

Endelig fastsættes der for enkelte grupper af motorkøretøjer, lastmotorvogne m. v., bestemte hastighedsgrænser. Under behandlingen i det andet høje ting foreslog jeg en forenkling af disse hastighedsgrænser, så at bestemmelserne bliver lettere at håndhæve — og denne forenkling blev vedtaget.

Jeg erkender, at det er et vanskeligt spørgsmål, om man skal ophæve hastighedsgrænserne i almindelighed; men efter min opfattelse er det afgørende kørselskarakter i den givne situation. Der bør skrives ind, hvis kørslen har været uforvarselig, men en fast hastighedsgrænse alene afgør ikke dette spørgsmål.

Sluttelig vil jeg stærkt understrege, at formålet med at ophæve hastighedsgrænsen ikke er at bringe kørehastigheden i almindelighed i vejret. Mottoet må være: Ikke fri hastighed, men forsvarlig hastighed.

Med disse bemærkninger vil jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Aage Knudsen: Det lovforslag, som foreligger til behandling i det høje ting i dag, blev fremsat i det andet høje ting den 16. oktober i fjor. Det er blevet gennemarbejdet